

undlader uden oplyst forfald at møde ved en fogedforretning, som han er tilsagt til.

I almindelighed vil det også kun være nødvendigt at foretage en fogedforretning som udgående, hvis skyldneren undlader at møde på rettens kontor efter tilsigelse, men der kan dog undtagelsesvis forekomme tilfælde, hvor det er nødvendigt straks at foretage forretningen som udgående for at skaffe dækning, f. eks. hvis skyldneren står i begreb med at forlade landet eller afhænde sine aktiver, eller der er påviselige grunde til at antage, at en forudgående tilsigelse vil få skyldneren til at skaffe aktiver af vejen. Den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 516, stk. 2, må dog forstås således, at rekvirenten kan forlange, at forretningen påbegyndes på skyldnerens bopæl eller sådant andet sted, som fogden under de foreliggende omstændigheder finder mest hensigtsmæssigt for forretningens fremme, og dette vil også være tilfældet, hvis lovforslaget gennemføres, og rekvirenten er villig til at betale den forhøjede retsafgift. Tilskyndelsen til at begynde fogedforretninger på rettens kontor vil dog utvivlsomt blive yderligere forstærket, hvis lovforslaget gennemføres, og det må derfor antages, at den forhøjede afgift på 100 kr. i almindelighed kun vil blive aktuel i tilfælde, hvor skyldneren undlader at møde på rettens kontor efter tilsigelse. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at afgiften vel i første omgang skal bæres af rekvirenten, men at den efter retsplejelovens § 502, stk. 1, i den sidste ende skal betales af skyldneren, og at der straks kan foretages udlæg i dennes formue også til dækning af dette krav.

Såfremt det ovenfor nævnte forslag til lov om ændring af retsplejeloven m.v. gennemføres, vil rekvirenten ikke længere kunne forlange, at en fogedforretning skal begynde som udgående, idet stedet for forretningen altid skal fastsættes af

fogedretten (lovforslagets § 491, stk. 1). Indførelsen af en tillægsafgift for udgående forretninger og politifremstillinger vil dog betyde, at forretningen i praksis altid påbegyndes på rettens kontor, medmindre rekvirenten straks begærer udgående forretning.

Efter den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 517, stk. 1, behøver fordringshaveren ikke at give møde under fogedforretningen, hvis »dommen eller forliget lyder på betaling af en pengesum, der, bortset fra de efter sagens begyndelse påløbne renter og sagsomkostninger, ikke overstiger 200 kr., og der ikke ønskes udlæg i fast ejendom«. Under udpantningsforretninger er fordringshaverens møde aldrig nødvendigt, jfr. retsplejelovens § 602, stk. 1. Forslaget til lov om ændring af retsplejeloven m.v. indeholder i § 492, stk. 2, en bestemmelse om, at fordringshaveren ikke behøver at give møde, hvis 1) der begæres udlæg på grundlag af pantebrev i fast ejendom udstedt til statskassen eller realkreditinstitutterne, 2) kravet, bortset fra renter og sagsomkostninger, ikke overstiger 5.000 kr., eller 3) kravet er tillagt udpantningsret. Det forhold, at fordringshaveren ofte ikke vil være til stede under fogedforretningen, vil gøre det nødvendigt, at fogedretten efterfølgende giver fordringshaveren meddelelse om, hvad der er passeret, herunder f. eks. at skyldneren ikke er mødt, således at fordringshaveren kan tage stilling til, om han ønsker forretningen fortsat.

Til nr. 4.

Af administrative grunde skal tillægsafgiften, som det er tilfældet for andre retsafgifter, betales ved fremsættelsen af begæringen om foretagelse af forretningen uden for rettens kontor eller om politifremstilling. Afgiften kan ikke tilbagebetales, selv om begæringen tilbagekaldes, eller forretningen slutter uden resultat.